RICHTLIJN VAN DE RAAD

van 4 maart 1969

inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende uitstel van betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen

(69/76/EEG)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement (1),

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité (2),

Overwegende dat de Gemeenschap is gegrondvest op een douane-unie;

Overwegende dat de invoering van de douane-unie hoofdzakelijk is geregeld in het tweede deel, titel I, hoofdstuk 1, van het Verdrag; dat dat hoofdstuk van het Verdrag een samenstel van nauwkeurige voorschriften omvat, in het bijzonder betreffende de afschaffing van de douanerechten tussen de Lid-Staten, de vaststelling en de geleidelijke invoering van het gemeenschappelijk douanetarief en de autonome wijzigingen of schorsingen van de rechten van dat tarief; dat, ook al wordt in artikel 27 bepaald dat de Lid-Staten vóór het einde van de eerste etappe, voor zover noodzakelijk, overgaan tot het nader tot elkaar brengen van hun wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen op douanegebied, dit artikel aan de Instellingen van de Gemeenschap niet de bevoegdheid toekent, dwingende bepalingen ter zake vast te stellen; dat bij een diepgaand onderzoek, waartoe met de Lid-Staten werd overgegaan, nochtans de noodzakelijkheid is gebleken, in bepaalde sectoren door middel van dwingende communautaire besluiten de maatregelen vast te stellen welke onontbeerlijk zijn voor de invoering van een douanewetgeving welke een uniforme toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief verzekert;

Overwegende dat in alle Lid-Staten wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen bestaan met betrekking tot uitstel van betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen verschuldigd voor goederen waarvoor een douaneaangifte is gedaan die de verplichting meebrengt tot een zodanige betaling;

Overwegende dat deze bepalingen zekere verschillen vertonen die, indien zij na de voltooiing van de douane-unie zouden blijven bestaan, verleggingen van het handelsverkeer en van de douane-ontvangsten zouden kunnen veroorzaken;

Overwegende dat deze bepalingen rechtstreeks van invloed zijn op de instelling en de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende dat het aanbeveling verdient, te voorzien in een uitstel van betaling van de douaneschuld; dat een in alle Lid-Staten toe te passen uniforme betalingstermijn van gemiddeld dertig dagen een oplossing biedt welke aan dat doel beantwoordt;

Overwegende dat het gewenst is te bepalen dat de Lid-Staten slechts onder gelijkwaardige voorwaarden als die welke onder dezelfde omstandigheden op de nationale geld- en kapitaalmarkt gelden, nog andere betalingsfaciliteiten kunnen verlenen dan het uitstel van betaling,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

De bepalingen van deze richtlijn zijn alleen van toepassing op goederen waarvoor een douane-aangifte is gedaan die de verplichting meebrengt tot betaling van douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen.

Artikel 2

Voor het betalen van de voor de in artikel 1 bedoelde goederen verschuldigde douanerechten, heffingen van gelijke werking en landbouwheffingen wordt aan de belastingschuldige, op diens verzoek, overeenkomstig de nationale wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen, zonder interest een uitstel van betaling toegestaan, mits een passende zekerheid wordt gesteld. Dit uitstel van betaling kan bepaalde kosten voor de belastingschuldige met zich brengen.

Behoudens toepassing van de bepalingen van de artikelen 3, 4 en 5, wordt de betalingstermijn vastgesteld op dertig dagen, te berekenen vanaf de datum waarop de verschuldigde bedragen door de met de inning daarvan belaste instantie worden geboekt, met dien verstande evenwel dat de boeking niet later mag plaatshebben dan twee dagen na de datum waarop toestemming is gegeven tot het wegvoeren van de goederen.

Onder hetzelfde voorbehoud als dat gemaakt in de tweede alinea, heeft een Lid-Staat waarin de op

(1) PB nr. C 55 van 5. 6. 1968, blz. 34.
(2) PB nr. C 58 van 13. 6. 1968, blz. 7.

1 juli 1967 toegepaste betalingstermijn langer of korter was dan dertig dagen, tot en met 31 december 1970 echter de gelegenheid, de op 1 juli 1967 geldende betalingstermijn aan bedoelde termijn van dertig dagen aan te passen, met dien verstande evenwel dat de maximumtermijn met ingang van 1 oktober 1969 tot vijfenveertig dagen moet worden beperkt.

Artikel 3

1. Wanneer voor goederen ingevoerd gedurende een bepaald tijdvak één of meer douaneaangiften worden gedaan, welke aan het einde van dit tijdvak door de met de inning belaste instantie slechts als een enkele post worden geboekt, wordt de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn verminderd met een aantal dagen gelijk aan de helft van het met dat tijdvak overeenkomende aantal dagen.

2. Wanneer het aantal dagen van het in lid 1 bedoelde tijdvak oneven is, is het aantal in mindering te brengen dagen gelijk aan de helft van het naastlagere even getal.

3. Het in lid 1 bedoelde tijdvak mag niet langer zijn dan de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn.

Artikel 4

1. Wanneer de in artikel 2 bedoelde betalingsfaciliteiten ten aanzien van douaneaangiften die gedurende een bepaald tijdvak zijn geboekt globaal worden verleend, wordt de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn berekend van het einde van dit tijdvak af en moet hij worden verminderd met een aantal dagen gelijk aan de helft van het met dat tijdvak overeenkomende aantal dagen.

2. Wanneer het aantal dagen van het in lid 1 bedoelde tijdvak oneven is, is het aantal in mindering te brengen dagen gelijk aan de helft van het naastlagere even getal.

3. Het in lid 1 bedoelde tijdvak mag niet langer zijn dan de in artikel 2 bedoelde betalingstermijn.

Artikel 5

Indien de vervaldag vastgesteld overeenkomstig de artikelen 2, 3 en 4 niet op een werkdag valt, wordt de betalingstermijn verlengd tot de eerste op die dag volgende werkdag.

Artikel 6

Wanneer een Lid-Staat behalve het in de artikelen 1 tot en met 5 bedoelde uitstel van betaling, nog andere betalingsfaciliteiten verleent, moeten de door de belastingschuldige te dragen kosten, en met name de rente, op zodanige wijze worden berekend dat het bedrag daarvan gelijk is aan het bedrag dat ter zake op de nationale geld- en kapitaalmarkt zou worden gevorderd.

Artikel 7

De Lid-Staten treffen de nodige maatregelen om deze richtlijn uiterlijk per 1 oktober 1969 ten uitvoer te leggen.

Artikel 8

Elke Lid-Staat stelt de Commissie in kennis van de maatregelen die hij treft voor de toepassing van deze richtlijn.

De Commissie geeft deze inlichtingen door aan de overige Lid-Staten.

Artikel 9

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.

Gedaan te Brussel, 4 maart 1969.

Voor de Raad
De Voorzitter
G. THORN